

Sąd nie był właściwy do dokonania tej zmiany kwalifikacji, co było sprzeczne z wyraźną wolą wnoszącej odwołanie. Sąd naruszył prawo ze względu na odmówienie jej możliwości przedstawienia jej uwag na temat zmiany kwalifikacji.

Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 272 TFUE, prawa wnoszącej odwołanie do skutecznego środka prawnego zgodnie z art. 47 karty oraz zasady równego traktowania z tego względu, że Sąd naruszył prawo poprzez odrzucenie swej właściwości na podstawie art. 272 TFUE w odniesieniu do trzeciego żądania i odmówił zbadania sprawy co do istoty.

Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że żądanie uznania za niezgodne a prawem decyzji w sprawie konkursu wewnętrznego z 2016 r. oraz decyzji w sprawie nieprzedłużenia umowy stanowi w rzeczywistości skargę o stwierdzenie nieważności opartą na art. 263 TFUE oraz że te decyzje nie są oparte na zasadach dotyczących stosunków umownych, ale są aktami administracyjnymi, których nie można podważyć na podstawie art. 272 TFUE.

Zarzut trzeci, dotyczący (a) naruszenia SPO dotyczących reorganizacji oraz SPO dotyczących naboru personelu, prawa do dobrej administracji w tym zasady bezstronności oraz (b) błędnego uzasadnienia z tego względu, że Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że nieprzedłużenie umowy wnoszącej odwołanie było uzasadnione niezdaniem przez nią konkursu wewnętrznego z 2016 r.

Sąd nie zbadał argumentów wnoszącej odwołanie przedstawionych w zarzutach pierwszym, drugim i trzecim jej skargi, a mianowicie twierdzenia że nie zdała ona konkursu wewnętrznego z 2016 r., ponieważ przewodniczący komisji ds. naboru nie wycofał się sam ani nie został wyłączony z tej komisji z uwagi na wyraźny konflikt interesów oraz jego stronniczość względem wnoszącej odwołanie.

Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 268 i 340 akapit drugi TFUE z tego względu, że Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, iż skarga o odszkodowanie z tytułu odpowiedzialności pozaumownej w odniesieniu do decyzji w sprawie konkursu wewnętrznego z 2016 r. oraz decyzji w sprawie nieprzedłużenia umowy jest niedopuszczalna. Wnosząca odwołanie złożyła skargę o stwierdzenie, która jest dopuszczalna, a w konsekwencji powiązana skarga o odszkodowanie jest dopuszczalna.

Zarzut piąty, dotyczący naruszenia (i) art. 268 i 340 akapit drugi TFUE oraz praw wnoszącej odwołanie na podstawie art. 31 i 41 karty (odpowiedzialność pozaumowna) oraz (ii) art. 272 i 340 akapit pierwszy TFUE oraz wymogi ustanowione w wezwaniu do wniesienia wkładów z 2014 r. (odpowiedzialność umowna) z tego względu, że Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że skargi o odszkodowanie oparte na odpowiedzialności umownej i pozaumownej w związku z wielokrotnymi poleceniami podejścia do egzaminu na prawo jazdy (co stanowiło mobbing wobec wnoszącej odwołanie) były prawnie oczywiście bezzasadne.

Liczne polecenia ze strony misji EULEX zmuszające wnoszącą odwołanie do wielokrotnego podchodzenia do egzaminu na prawo jazdy, mimo tego, że misja ta wiedziała o jej niepełnosprawności dotyczącej prawej ręki, były niezgodne z prawem. W konsekwencji wnosząca odwołanie doznała krzywdy i ma więc prawo do zadośćuczynienia.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 25 września 2018 r. w sprawie T-238/17,
Gugler / EUIPO, wniesione w dniu 26 listopada 2018 r. przez Gugler France**

(Sprawa C-736/18 P)

(2019/C 112/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Gugler France (przedstawiciel: S. Guerlain, avocat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Alexander Gugler

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 25 września 2018 r. w sprawie T-238/17 z uwagi na naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej w zakresie oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd odnoszącego się do unormowań art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej;

— obciążenie Alexandra Guglera kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie zarzuca naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, a w konsekwencji art. L711–4 francuskiego kodeksu własności intelektualnej poprzez nieustalenie istnienia powiązań gospodarczych pomiędzy właścicielem wcześniejszego prawa (stroną skarżącą) a zgłaszającym zakwestionowany znak towarowy (stroną pozwaną), a także ewentualnego braku prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 28 września 2018 r. w sprawie T-708/17, OPS Újpest/Komisja, wniesione w dniu 27 listopada 2018 r. przez OPS Újpesti Csökkentmunkaképeségűek Ipari és Kereskedelmi Kft. (OPS Újpest Kft.)

(Sprawa C-741/18 P)

(2019/C 112/18)

Język postępowania: węgierski

Strony

Wnoszący odwołanie: OPS Újpesti Csökkentmunkaképeségűek Ipari és Kereskedelmi Kft. (OPS Újpest Kft.) (przedstawiciel: L. Szabó, ügyvéd)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

W odwołaniu OPS Újpest Kft. Wnosi do Trybunału o:

- uznanie odwołania za dopuszczalne i zasadne, oraz w związku z tym uchylene postanowienia Sądu (siódma izba) z dnia 28 września 2018 r. w sprawie T-708/17, OPS Újpest/Komisja, doręczonego wnoszącemu odwołanie z dnia 2 października 2018 r.
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie podstaw niedopuszczalności drugiej, trzeciej i czwartej.
- ponadto, obciążenie pozwanej w pierwszej instancji kosztami postępowania w pierwszej instancji i w odwołaniu, chyba że sprawa zostanie skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd. Wówczas wnoszący odwołanie wnosi o nierozstrzygnięcie o kosztach na obecnym etapie, tylko w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy

Wnoszący odwołanie podnosi, że zasada pewności prawa wymaga, by zainteresowani zapoznali się dokładnie z zakresem obowiązków nałożonych przez przepisy, którym podlegają, co można zagwarantować wyłącznie poprzez zgodną z prawem publikację danych przepisów w języku urzędowym adresata.

W przypadku aktu prawnego, który nie został opublikowany zgodnie z prawem, początek biegu terminów proceduralnych związanych z doręczeniem powinno ustalać się według daty, w której nastąpiło po raz pierwszy doręczenie zgodne z prawem.

2. Zarzut drugi

W zakresie w jakim pozwana podnosi w postępowaniu, że żądanie nie jest dopuszczalne, ponieważ decyzje, których stwierdzenia nieważności zażądano, nie są ostateczne, gdyż dochodzenie jest w toku, rozstrzygnięcie sądowe w tym przedmiocie powinno nastąpić przed rozstrzygnięciem w przedmiocie pozostałych kwestii z zakresu dopuszczalności.
